

Isten akaratának szolgálatában

Időpont: Vízkereszt utáni 2. vasárnap – 1954. január 17.

Alapige: Zsid 13,20-21

„A békesség Istene pedig, a ki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust, tegyen készségekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálván ti bennetek, a mi kedves ő előtte a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség örökkön örökké. Ámen.”

A mai ige tulajdonképpen a Zsidókhoz írt levél záróakkordja. Következik még ugyan utána a levélben négy vers, de az már utóiratnak számít. A levél lényeges tartalmát nem érintő személyi közlések és köszöntések vannak benne. Amikor a levélíró a levél végéhez érkezik, a szívét szólaltatja meg. Az egyik csókot és ölelést küld, a másik üdvözetet, a harmadik áldáskívánságot, kihez mi illik. Ennek a levélnek írója áldást küld. Figyeljünk fel mondanivalójára úgy, mint ahogy kijár a figyelem mindennek, amiben megszólal a szív!

A levél írójának áldáskívánsága nem formáság. Levelek végén sokszor vannak olyan megszokott s megüresedett mondatok, melyeket sem az író, sem az olvasó nem vesz komolyan. Ennek a levélnek az írója egy imádságot ír a levele végére. Az előző versekben arra kéri olvasóit, hogy imádkozzanak érte, ezekben a versekben pedig arról tesz bizonyosságot, hogy ő is imádkozik értük. Figyeljünk fel hát az ige üzenetére úgy, mint ahogy kijár a figyelem a másik ember imádságának!

A levelet ámennel fejezi be a levél írója. Az ámen ma már sokszor nem egyéb, mint a mondanivaló végét jelző pont, a Biblia emberei számára azonban a mondottak ünnepélyes megerősítésére szolgált, mintha ma azt mondanók: Ez bizonyjal igaz. Ez a hitem. Erre rá merem tenni a becsületemet. Figyeljünk fel hát arra, amit mond, úgy, mint ahogy kijár a figyelem egy ünnepélyes nyilatkozatnak!

Miért imádkozik ilyen szívből jövő módon és ünnepélyesen a levél írója? Azért, hogy olvasói álljanak Isten akaratának szolgálatába. Ahhoz, hogy az ember Isten akaratát szolgálja, nemcsak az szükséges, hogy készsége engedelmességgel vállalja Isten akaratát, hanem az is, hogy tudja, mit akar Isten. Közelítsük meg erről az oldalról a mai szentlecke mondanivalóját, s nézzük meg, *mit akar Isten!*

1. Isten azt akarja, hogy akaratát imádságban keressük.

Isten akaratának szolgálata a levél írója szerint imádság tárgya. Jézus is így látta. A tőle tanult imádság harmadik kérésében mindennapi imádságunk tárgyává tette, hogy legyen meg az Isten akarata. Mindenki, aki komolyan szeretne keresztyén lenni, tudja jól, hogy Isten akaratának szolgálatáért mondott imádságainkban nemcsak arról van szó, hogy gyengék vagyunk, s erőre van szükségünk onnan felülről, ha Isten akaratának engedelmeskedni szeretnénk, hanem arról is, hogy nem tudjuk, mit akar Isten, s tusakodunk akaratának kijelentéséért. Persze Isten akaratának ismerete nem kérdés annak az embernek a számára, aki csak azt vállalja, hogy nagy elvi kérdésekben és keretekben lássa, mit akar Isten, ezen belül azonban maga akarja beosztani és igazgatni az életét. Az ilyennek nincs szüksége arra, hogy imádságban tusakodjék: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Aki azonban egész életét Isten irányítása alatt szeretné élni, aki nemcsak elveket, irányvonalakat, hanem a legegyszerűbb dolgokban is vezetést vár Istentől, az tudja, hogy milyen nehéz sokszor megtalálni Isten akaratát, s milyen kegyelem az, ha világosan látjuk: mit akar Isten. Az ilyeneknek mindennapi tapasztalatuk, hogy Isten akaratának megtalálását mennyire zavarja a Sátán, a saját gondolataink, melyek nem foglyai Krisztusnak (2Kor 10,5), tisztátalan képzeletünk, megromlott szívünk kívánságai, jól nem látott érdekeink és másoknak sokszor jóindulatú, de sokszor megzavaró tanácsai. Csak az Isten előtti imádságos elcsendesedésben bontakozik ki ebből a zűrzavarból kegyelmes feleletül könyörgésünkre a kijelentés arról, hogy mit akar Isten. Ez is csak akkor, ha tudunk rá várni. A türelmetlen ember csak a maga akaratára talál rá a csendességben is, nem pedig Isten akaratára.

Szeretnéd, ha életed Isten akaratának szolgálata lenne? Ne indulj neki ne csak nagy dolgoknak, hanem az élet legszürkébb napjainak sem addig, míg imádságban meg nem kérdezted: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?

2. Isten azt akarja, hogy béke legyen.

Szentleckénk imádsága Istent a békesség Istenének szólítja meg, s Isten békeakaratainak legfőbb bizonyítékát abban látja, hogy fiában, Jézus Krisztusban nagy pásztort adott az emberiségnek. A pásztor a nyáj békés életének munkálója és biztosítója. A jó pásztor gondoskodik arról, hogy a nyájnak meglegyen a legelője, szomjat oltó vize, hőségben enyhét adó árnyéka s gonosz emberek és vadállatok ellen a védelme. Isten tehát azt akarja, hogy az emberiség a jó pásztor alatt jól ellátott s biztonságban levő nyáj békés életét élhesse. Jeremiás prófétán keresztül is (29,11) ezt üzenté már az Úr: „...én tudom az én gondolatimat, a melyeket én felőletek gondolok, (...) békességnek és nem háborúságnak gondolata...” Isten tehát azt akarja, hogy minden embernek meglegyen a mindennapi betevő falatja, s legyen félelemmentes élete, s legelésző nyájként éljen egymás mellett békességben.

Aki Isten akaratának szolgálatába szeretné állítani az életét, annak vállalnia kell Istennek ezt a békeakaratait. Meg kell tanulnia az egyéni érdek helyett az egész nyáj, a köz haszna szempontjából nézni mindent, magának való harácsolás helyett a más javára munkálkodni, kizsákmányolás helyett szolgálni, boldogulás helyett boldogítani. Aki Isten békeakaratait szolgálja, az Isten pásztori gondviselésének a munkása. A békesség Istene azt akarja, hogy az ember a békesség embere legyen.

Az azután már magyarázatra sem szorul, hogy ebben benne van nemcsak Isten gondviselő akarata, hanem Isten emberek közötti békét munkáló akarata is. A béke embere a megbékélés szolgálatában áll. Nem uszít, hanem csendesít. Nem ellentéteket szít, hanem szakadékokat hidal át. Nem haragít, hanem békít.

Vajon elismer-e engem a békesség Istene a békesség emberének?

3. Isten azt akarja, hogy az ember az ő szövetségese legyen.

Szentleckénk imádsága azt mondja, hogy a békesség Istene kihozta a halálból a juhok nagy pásztoraát, a mi Urunkat, Jézust, örök szövetség vére által. Eszerint Isten nemcsak az ember földi életéről akar gondoskodni, hanem üdvösségéről is. Nem elégszik meg azzal, hogy az ember a béke embere legyen, hanem azt akarja, hogy Isten embere is legyen. Ezért köt vele szövetséget, melyben megígéri, hogy Istene lesz az embernek, s az embert arra kötelezi, hogy népe legyen neki. Ez a szövetség Isten részéről mindig is örök volt, az ember részéről azonban rendszerint csak időszaki. Nagy felbuzdulások és nagy megtagadások, nagy hűségfogadkozások s botránkozató hűtlenségek váltogatták egymást az ember életében. Hol szövetségese volt Istennek, hol az ellenségeihez pártolt. Hol Isten pártjára állt, hol pedig még azt is letagadta, hogy valami köze volna hozzá. Épp úgy, mint Péter azon az emlékezetes nagycsütörtök éjszakán. Ekkor Isten új szövetséget kötött az emberrel. Fia vérével pecsételte meg, s kihozta a halálból Fiát, hogy legyen örök őrizője ennek a szövetségnek. A kereszt világosan mutatja a hűsvéti üres sírral együtt, hogy mennyire akarja Isten ezt a szövetséget.

Aki Isten akaratának szolgálatába akarja állítani az életét, annak akarni kell ennek a szövetségnek a képviselőjét, a missziót! Azt nem hagyhatja közönyösen, hogy valaki szövetségese-e vagy árulója Isten ügyének, az nem mondhatja, hogy: Avagy őrizője vagyok-e én az én felebarátomnak?

Isten embere vagy-e a másik ember számára?

4. Isten azt akarja, hogy az ember jó legyen.

Szentleckénk írója így imádkozik: Isten „tegyen készségekké titeket minden jóra”. Mikor így imádkozik, nem felejtette el, hogy senki sincs jó, csak egyedül az Isten. Nem az ember erkölcsi tökéletességéért imádkozik, hanem azért, hogy készsége legyen minden jóra. Ez a készség vállalja, hogy Isten mindig a jót akarja, s hogy az, amit Isten akar, az mindig jó, még akkor is, ha mi nem látjuk azt jónak. Lehet, hogy rossznak lenni könnyebb, a jót vállalni nehezebb, lehet, hogy a gonoszság sokszor kifizetődőbbnek látszik, míg a jóságára ráfizet az ember, lehet, hogy a gátlások nélkül garázdálkodónak nagyobb a dicsősége, az erkölcsi gátlásokkal küzdőt pedig kimosolyogja a világ, mindez azonban nem változtat azon, hogy aki Isten akaratának szolgálatába szeretné állítani az életét, annak mindig a jó pártján kell lennie, még ha az pillanatnyilag nem is látszik jónak, előnyösnek a maga számára. Vállalod-e ezt?

5. Isten azt akarja, hogy az ember akarata olvadjon fel az ő akaratában.

Szentleckénk írója azért imádkozik, hogy Isten munkálja olvasóiban, ami kedves őelőtte. Csodálatos titok ez, de mégis valóság. Isten akarata rajtunk kívül van, s kívülről parancsol nekünk, de aki ennek az akaratnak szolgálatába akarja állítani az életét, s vállalja látatlanban Isten akaratát, annak Isten

odaajándékozta a maga akaratát. Az ilyen embernél belülről kerül Isten akarata mint hajtóerő. Ez az, amiről Jeremiásnál így szól az Úr: „*Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívébe írom be...*” (31,33) Ekkor el tudja mondani az ember Jánossal: Isten „*parancsolatai pedig nem nehezek*” (1Jn 5,3). Ilyenkor nem mi munkáljuk többé Isten akaratát, hanem Isten maga munkálja bennünk a saját akaratát. Ezért azután nem is fanyalogva engedelmeskedünk, hanem jókedvvel keressük azt, mi kedves Isten előtt, s készségesen teljesítjük akaratát, mint a mennyben az angyalok. Nincs többé saját akaratunk, felolvadt Isten akaratában.

Ha így áll a helyzet, lehet-e valami mentségem az engedetlenségemre, hiszen Isten az, aki parancsol, s Isten az, aki munkálkodni akar bennem, hogy meglegyen az ő akarata!

Az engedelmes lelkek által lesz Jézus Krisztusnak dicsősége, mint ahogy az engedetlenség által van az ő gyalázata. Legyen neki dicsőség általunk is! Ámen.